

Sprawa C-708/22**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

16 listopada 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunal Supremo (Hiszpania)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

21 października 2022 r.

Strona skarżąca:

Asociación Española de Productores de Vacuno de Carne (ASOPROVAC)

Druga strona postępowania:

Administración General del Estado

Przedmiot postępowania głównego

Postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności – Real Decreto 41/2021 – Przepis końcowy pierwszy ust. 5 – Real Decreto 1075/2014 – Artykuł 11 ust. 2 i 3 – Działalność rolnicza – Trwałe użytki zielone – Produkcja – Wypas zwierząt z własnego gospodarstwa rolnego – Utrzymywanie użytków rolnych

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni – Artykuł 267 TFUE – Wspólna polityka rolna (WPR) – Wsparcie – Zgodność przepisu prawa krajowego z prawem Unii – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 4 i art. 32 ust. 2 – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 60 – Sztuczne tworzenie warunków w celu uzyskania wsparcia – Karta praw

podstawowych – Artykuły 20 i 21 – Naruszenie zasad pierwszeństwa prawa Unii, hierarchii aktów prawnych, uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 i art. 32 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. oraz art. 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 41/2021 [dekret królewski 41/2021], który w celu uniknięcia tworzenia sztucznych warunków w postaci przyznawania trwałych użytków zielonych przeznaczonych do użytku wspólnego, a będących własnością publiczną, beneficjentom, którzy ich nie użytkują, stanowi, że działalność w formie wypasu jest dopuszczalna jedynie wówczas, gdy jest prowadzona przy użyciu zwierząt z własnego gospodarstwa rolnego?

2) Czy art. 60 przywołanego rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 dotyczący tworzenia sztucznych warunków w celu uzyskania wsparcia należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 41/2021, który ustanawia domniemanie sztucznego tworzenia warunków w celu uzyskania wsparcia w przypadkach, w których działalność rolnicza polegająca na wypasie na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do użytku wspólnego jest prowadzona z wykorzystaniem zwierząt, które nie pochodzą z gospodarstwa rolnego wnioskodawcy ubiegającego się o wsparcie?

3) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 1075/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r., zgodnie z którym wypas dokonywany na użytkach rolnych nie może zostać uznany za działalność polegającą na utrzymywaniu użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu?

4) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 1075/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r., zgodnie z którym osoby, które są jedynie posiadaczami niewyłączonego prawa do wypasu na gruntach, które nie stanowią ich własności, i które to osoby przenoszą to prawo na osobę trzecią, aby ta mogła korzystać z trwałych użytków zielonych w celu karmienia swoich zwierząt gospodarskich, nie prowadzą działalności rolniczej w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (i) tego rozporządzenia?

5) Czy art. 4 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 1075/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r., zgodnie z którym osoby, które są jedynie posiadaczami niewyłączonego prawa do wypasu na gruntach przeznaczonych do użytku wspólnego, które nie stanowią ich własności,

nie mogą być uważane za zarządców trwałych użytków zielonych, na których jest wykonywane prawo wypasu, w celu prowadzenia działalności polegającej na utrzymywaniu tych użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu?

Przywołane orzecznictwo i przepisy prawa Unii

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009: art. 4 i art. 32 ust. 2.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008: art. 60.

Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia: art. 4.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/127 z dnia 29 stycznia 2020 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do dyscypliny finansowej począwszy od roku budżetowego 2021 oraz rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do elastyczności między filarami w odniesieniu do roku kalendarzowego 2020.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/2220 z dnia 23 grudnia 2020 r. ustanawiające niektóre przepisy przejściowe dotyczące wsparcia z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w latach 2021 i 2022 oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, (UE) nr 1306/2013 i (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do zasobów i stosowania w latach 2021 i 2022 oraz rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do zasobów i rozdziału takiego wsparcia na lata 2021 i 2022.

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, zwana dalej „Kartą”: art. 20 (równość wobec prawa) i art. 21 (niedyskryminacja).

Wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273.

Wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., Avio Lucos, C-176/20, EU:C:2022:274.

Postanowienie z dnia 26 listopada 2021 r., Agrárminiszter, C-273/21, niepublikowane, EU:C:2021:967.

Wyrok z dnia 12 września 2013 r., Slancheva sila, C-434/12, EU:C:2013:546.

Przywołane przepisy prawa krajowego

Real Decreto 41/2021, de 26 de enero, por el que se establecen las disposiciones específicas para la aplicación en los años 2021 y 2022 de los Reales Decretos 1075/2014, 1076/2014, 1077/2014 y 1078/2014, todos ellos de 19 de diciembre, dictados para la aplicación en España de la Política Agrícola Común [dekret królewski 41/2021 z dnia 26 stycznia 2021 r. ustanawiający przepisy szczególne dotyczące stosowania w latach 2021 i 2022 dekretów królewskich 1075/2014, 1076/2014, 1077/2014 i 1078/2014, wszystkich z 19 grudnia 2014 r., wydanych w celu stosowania w Hiszpanii wspólnej polityki rolnej], (zwany dalej „RD 41/2021”): przepis końcowy pierwszy ust. 5.

Real Decreto 1075/2014, de 19 de diciembre, sobre la aplicación a partir de 2015 de los pagos directos a la agricultura y a la ganadería y otros regímenes de ayuda, así como sobre la gestión y control de los pagos directos y de los pagos al desarrollo rural [dekret królewski 1075/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie stosowania począwszy od 2015 r. płatności bezpośrednich w rolnictwie i hodowli zwierząt oraz innych systemów wsparcia, a także w sprawie zarządzania i kontroli płatności bezpośrednich i płatności na rzecz rozwoju obszarów wiejskich], (zwany dalej „RD 1075/2014”): art. 11 ust. 2 i 3.

Konstytucja hiszpańska: art. 14 (równość).

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 W dniu 1 marca 2021 r. Asociación Española de Productores de Vacuno de Carne (ASOPROVAC) [hiszpańskie stowarzyszenie producentów wołowiny] wniosło skargę do sądu administracyjnego na RD 41/2021 z żądaniem stwierdzenia nieważności przepisu końcowego pierwszego ust. 5 RD 41/2021, zwanego dalej „spornym przepisem”, w drodze którego zmieniono treść art. 11 ust. 2 i 3 RD 1075/2014.
- 2 Zgodnie z pierwotną wersją tego artykułu wnioskodawca ubiegający się o wsparcie musiał wskazać w odniesieniu do każdej działki, czy ma ona być uprawiana lub utrzymywana. W przypadku utrzymywania w odniesieniu do trwałych użytków zielonych konieczne było wskazanie, czy utrzymywanie ma być dokonywane poprzez wypas czy też poprzez inne techniki. Lista działań służących utrzymywaniu gruntów została zawarta w załączniku IV do RD 1075/2014.
- 3 Po zmianie treści art. 11 ust. 2 i 3 RD 1075/2014, dokonanej w drodze RD 41/2021, przepis ten stanowi między innymi, że należy wskazać, czy na

trwałych użytkach zielonych będzie prowadzona działalność produkcyjna polegająca na wypasie oraz, że w przypadku trwałych użytków zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do użytku wspólnego dozwolona jest wyłącznie produkcja polegająca na wypasie z wykorzystaniem zwierząt z własnego gospodarstwa rolnego wnioskodawcy ubiegającego się o wsparcie, nie jest natomiast dozwolona żadna z działalności służących utrzymywaniu gruntów wymienionych w załączniku IV do RD 1075/2014.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 4 Strona skarżąca podnosi, że sporny przepis jest nieważny z mocy prawa z następujących względów:
- naruszenie art. 4 i art. 32 rozporządzenia nr 1307/2013, naruszenie art. 4 rozporządzenia delegowanego nr 639/2014 oraz naruszenie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w przedmiocie kwalifikowalności trwałych użytków zielonych do płatności w ramach wsparcia bezpośredniego: państwo hiszpańskie nie może ustanawiać warunków kwalifikowalności trwałych użytków zielonych, które nie są wymagane przez uregulowanie unijne i które są sprzeczne z tym uregulowaniem, takich jak nowy wymóg, aby trwałe użytki zielone rzeczywiście były wypasane, a ponadto przez zwierzęta z gospodarstwa rolnego prowadzonego przez wnioskodawcę ubiegającego się o wsparcie (to jest, aby były one wykorzystywane do hodowli zwierząt gospodarskich wnioskodawcy ubiegającego się o wsparcie) w przypadku trwałych użytków zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do użytku wspólnego, tak jak gdyby chodziło o wsparcie związane z produkcją;
 - naruszenie art. 60 rozporządzenia nr 1306/2013 oraz naruszenie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w przedmiocie sztucznego tworzenia warunków w celu uzyskania wsparcia: sporny przepis wprowadził niewzruszalne domniemanie oszustwa, które ma służyć wykluczeniu hodowców bydła mięsnego z systemu wsparcia ze względu na to, że nie zasługują oni na otrzymywanie wsparcia bezpośredniego do użytków rolnych, aczkolwiek otrzymują je od 2000 r. i nigdy nie byli zobowiązani do wypasu swoich zwierząt na trwałych użytkach zielonych stanowiących część ich gospodarstwa rolnego;
 - naruszenie art. 20 i 21 Karty oraz art. 14 Konstytucji hiszpańskiej, które gwarantują równość wobec prawa oraz zakaz dyskryminacji w sprawach należących do właściwości Unii Europejskiej: wprowadzono dyskryminacyjne traktowanie pomiędzy hiszpańskimi a europejskimi hodowcami bydła mięsnego, a także pomiędzy samymi hodowcami hiszpańskimi, poprzez ustanowienie wymogu wypasu zwierząt z własnego gospodarstwa rolnego wyłącznie na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do użytku wspólnego, a nie na pastwiskach stanowiących własność prywatną;

- naruszenie zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa: sporny przepis został przyjęty po sześciu latach stosowania uregulowania unijnego, kiedy Komisja Europejska nakazała państwom członkowskim zapewnienie w latach 2021 i 2022 ciągłości wsparcia, jakie otrzymywali hodowcy, bez zmiany warunków kwalifikowalności tego wsparcia w stosunku do okresu 2014–2020, ponieważ reforma WPR będzie opóźniona i przyjęto w tym zakresie, zgodnie z rozporządzeniem 2020/127, jedynie środki korekty budżetowej. Państwo hiszpańskie, bez podstaw prawnych oraz przy braku pilnej potrzeby lub konieczności, nie zastosowało się do tych wymogów;
 - naruszenie zasad nadrzędności ustawy, przyznawania kompetencji, hierarchii aktów prawnych i pierwszeństwa prawa Unii: państwo hiszpańskie – które posiada kompetencje jedynie w zakresie wdrożenia uregulowania unijnego – naruszyło te zasady, ograniczając w drodze RD 41/2021 możliwość zgłaszania trwałych użytków zielonych w zależności od tego, czyją są własnością (publiczną czy prywatną) oraz od sposobu ich użytkowania (prywatnego czy wspólnego).
- 5 Administracón del Estado [organ administracji państwowej], druga strona postępowania, podnosi zasadniczo, co następuje:
- rozporządzenia europejskie są stosowane bezpośrednio, lecz mogą wymagać od państw członkowskich ustanowienia przepisów regulujących ich wykonanie [zob. rozporządzenie nr 1307/2013 (art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) i (iii) oraz lit. h) i ust. 2) oraz rozporządzenie nr 1306/2013 (art. 4 ust. 1, art. 5, art. 7 ust. 1 oraz art. 58 ust. 1 i 2)]. Hiszpańskie organy administracji wykonując ten obowiązek opublikowały, między innymi, RD 1075/2014 i wprowadziły tym samym niezbędne zmiany w celu zapewnienia prawidłowego stosowania WPR. Podobnie, RD 41/2021 jest konsekwencją wydania rozporządzenia 2020/2220;
 - przedłużenie stosowania obecnej WPR nie ogranicza uprawnień rządu do wprowadzania niezbędnych zmian w RD 1075/2014. Ponadto Królestwo Hiszpanii, jako państwo członkowskie Unii, jest zobowiązane na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 do wprowadzenia takich zmian;
 - artykuł 11 ust. 2 RD 1075/2014 po zmianach wprowadzonych w drodze RD 41/2021 jest zgodny z uregulowaniem europejskim w zakresie, w jakim stanowi, między innymi, że działalność rolnicza w formie produkcji, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (i) rozporządzenia nr 1307/2013, może być prowadzona wyłącznie na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną, znajdujących się we wspólnym użytkowaniu, poprzez wypas zwierząt należących do gospodarstwa rolnego danego rolnika;
 - w przedmiocie sztucznego tworzenia warunków w celu uzyskania wsparcia, zgodnie z pkt 29 wyroku Trybunału Sprawiedliwości wydanego w sprawie C-434/12, w niniejszej sprawie nie istnieje niewzruszalne domniemanie, że warunki otrzymania wsparcia w ramach WPR są sztucznie tworzone przez

hodowców bydła mięsnego, lecz okoliczność ta została stwierdzona, co przyznano w samej treści skargi;

- twierdzenie skarżącej, że druga strona postępowania dopuściła się nadużycia władzy poprzez wydanie RD 41/2021, w którym zdaniem skarżącej druga strona postępowania nie dąży do zapewnienia prawidłowego stosowania uregulowania unijnego, lecz do wcześniejszego wykonania strategicznego planu, który hiszpańskie organy administracji miały przygotować w związku z przyjęciem nowej WPR, a którego celem ma być wykluczenie sektora hodowców bydła mięsnego z systemu wsparcia w ramach WPR;
- RD 41/2021 nie wprowadza dyskryminacji sprzecznej z art. 20 i 21 Karty oraz art. 14 Konstytucji hiszpańskiej, ponieważ wymaga on jedynie wypasu zwierząt z własnego gospodarstwa rolnego na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do wspólnego użytkowania, a nie na prywatnych trwałych użytkach zielonych. W tym względzie należy przypomnieć, że wypas w żadnym przypadku nie jest traktowany jako działalność rolnicza w celu utrzymywania użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu, niezależnie od tego, czy trwałe użytki zielone są publiczne czy prywatne oraz, czy są własnością wnioskodawcy ubiegającego się o wsparcie, czy też osoby trzeciej. Nie ma zatem miejsca jakakolwiek dyskryminacja pomiędzy tymi hodowcami bydła mięsnego, którzy są uprawnieni do wypasu na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do wspólnego użytkowania, a tymi, którzy są uprawnieni do wypasu na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność prywatną: żaden z nich nie może oświadczyć, że prowadzi działalność w postaci utrzymywania trwałych użytków zielonych polegającą na prowadzeniu na nich wypasu. Wprawdzie w przypadku trwałych użytków zielonych stanowiących własność prywatną uregulowanie to nie wymaga, aby działalność rolnicza w zakresie produkcji musiała być koniecznie prowadzona przy wykorzystaniu zwierząt z własnego gospodarstwa rolnego, ani nie wyklucza możliwości wykonywania na tych trwałych użytkach zielonych robót mających na celu ich utrzymywanie, wymienionych w załączniku IV do RD 1075/2014, wynika to jednak z odmiennego reżimu prawnego mającego zastosowanie do publicznych i prywatnych trwałych użytków zielonych. Nie ma miejsca jakakolwiek dyskryminacja, ponieważ w każdym przypadku wnioskodawca ubiegający się o wsparcie jest zobowiązany do rzeczywistego i efektywnego prowadzenia działalności rolniczej na trwałych użytkach zielonych przeznaczonych do wspólnego użytkowania;
- powołanie się w skardze na naruszenie zasad hierarchii aktów prawnych i pierwszeństwa prawa Unii opiera się na błędnym założeniu, że uregulowanie hiszpańskie jest sprzeczne z europejskim. Ponieważ taka sprzeczność nie ma miejsca, nie doszło do naruszenia zasady hierarchii aktów prawnych, ani zasady pierwszeństwa prawa Unii;

- stanowisko skarżącej w przedmiocie naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań oparte jest, ponownie, na fałszywej przesłance, bowiem skarżąca zakłada, że RD 41/2021 ustanawia odmienne i dodatkowe w stosunku do warunków wymaganych przez uregulowanie unijne warunki uzyskania wsparcia w ramach WPR. W rzeczywistości jednak zmiany wprowadzone w treści RD 1075/2014 w drodze RD 41/2021 mają na celu wyłącznie dokonanie wykładni lub doprecyzowanie przepisów rozporządzenia nr 1307/2013; wyraźnie wskazano, że prawidłowa wykładnia przepisu europejskiego nie pozwala posiadaczom praw do wypasu na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do wspólnego użytkowania na zadeklarowanie jakiegokolwiek innej działalności produkcyjnej, niż wypas z wykorzystaniem własnych zwierząt, a ponadto nie mogą oni zadeklarować działalności rolniczej w postaci utrzymywania takich użytków rolnych;
- niedopuszczalne jest, aby osoba (niezależnie od tego, czy jest czy też nie jest rolnikiem lub hodowcą bydła mięsnego), której przyznano uprawnienie do wypasu na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do wspólnego użytkowania, która ogranicza się do zbycia prawa do wypasu na rzecz osoby trzeciej, aby ta mogła korzystać z trwałych użytków zielonych w celu karmienia własnego bydła, mogła zasadnie powoływać się na to, że w ten sposób prowadzi działalność rolniczą, która uprawnia ją do otrzymywania wsparcia w ramach WPR. Innymi słowy, opisany w skardze sposób prowadzenia działalności przez hodowców bydła mięsnego zawsze był sprzeczny z uregulowaniem unijnym. A jeżeli rzeczywiście tego rodzaju działania miały miejsce, właściwe organy administracji publicznej powinny wszcząć odpowiednie postępowania w celu zbadania stwierdzonych nieprawidłowości;
- spór w niniejszej sprawie dotyczy tego, czy art. 11 ust. 2 i 3 RD 1075/2014, po wprowadzonych zmianach, jest zgodny z prawem Unii. W tym celu konieczne jest dokonanie wykładni pojęć: kwalifikujący się hektar, użytki rolne, trwałe użytki zielone oraz działalność rolnicza na potrzeby uzyskania wsparcia bezpośredniego do użytków rolnych, o których mowa w art. 4 i art. 32 rozporządzenia nr 1307/2013, a także odniesienie się do zakazu sztucznego tworzenia warunków w celu uzyskania wsparcia, o którym mowa w art. 60 rozporządzenia nr 1306/2013.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 6 Tribunal Supremo [sąd najwyższy] stoi na stanowisku, że przedstawienie pytań prejudycjalnych jest nieuniknione, ponieważ analizowane poniżej orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości nie daje odpowiedzi na wątpliwości powstałe w związku z rozstrzygnięciem postępowania głównego.

- 7 Wprawdzie przedmiotem postanowienia wydanego w sprawie C-273/21 było dokonanie wykładni art. 32 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jednak problematyka przedstawiona wówczas Trybunałowi Sprawiedliwości różni się od przedmiotu niniejszej sprawy. We wcześniejszej sprawie chodziło o obszar zakwalifikowany zgodnie z prawem węgierskim jako lotnisko, na którym nie była prowadzona żadna działalność związana z lotniskiem. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że powinien on zostać zakwalifikowany jako obszar rolny wykorzystywany do celów rolniczych, jeżeli faktycznie jest on wykorzystywany do hodowli zwierząt jako trwałe użytki zielone.
- 8 W wyroku wydanym w sprawie C-116/20 okoliczności faktyczne (zobacz, w szczególności, pkt 26–31 wyroku) wykazują pewne podobieństwo z okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy. Jednakże przedmiotem wcześniejszej sprawy był szczególny przypadek wnioskodawcy ubiegającego się o wsparcie, któremu odmówiono wsparcia, ponieważ nie spełniał on określonych warunków nałożonych przez rumuński przepis prawa krajowego, podczas gdy w niniejszej sprawie zaskarżony został bezpośrednio określony przepis prawa, a nie akt wydany w wyniku zastosowania przepisu prawa. Ponadto pytania, w przedmiocie których wypowiedział się Trybunał Sprawiedliwości we wcześniejszej sprawie, dotyczyły wykładni rozporządzenia (UE) nr 73/2009, uchylonego w drodze rozporządzenia nr 1307/2013, które ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Z tego względu stanowisko przedstawione w tym wyroku (w szczególności w punktach 75, 76, 85, 86 i 87) nie rozwiewa ostatecznie wątpliwości Tribunal Supremo [sądu najwyższego] w przedmiocie prawidłowej wykładni art. 4 i art. 32 rozporządzenia nr 1307/2013 oraz art. 60 rozporządzenia nr 1306/2013.
- 9 Przedmiotem postępowania prejudycjalnego w sprawie C-176/20 było dokonanie wykładni, podobnie jak w niniejszej sprawie, art. 4 i art. 32 rozporządzenia nr 1307/2013 oraz art. 60 rozporządzenia nr 1306/2013 (w związku z motywami 4 i 16 rozporządzenia delegowanego nr 639/2014). Wykładnia tych przepisów w sprawie C-176/20 została jednak dokonana w oparciu o okoliczności faktyczne, które nie pokrywają się dokładnie z okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy. We wcześniejszej sprawie (zobacz pkt 49 wyroku) chodziło o ustalenie, czy w pojęciu „rolnik aktywny zawodowo” mieści się osoba prawna, która zawarła umowę użytkowania użytków rolnych obejmujących trwałe użytki zielone należące do gminy i która wypasa tam zwierzęta użyczone jej nieodpłatnie przez osoby fizyczne będące ich właścicielami. Z kolei w niniejszej sprawie chodzi o ustalenie, czy osoby, które są jedynie posiadaczami niewyłącznego prawa do wypasu na gruntach przeznaczonych do użytku wspólnego, które nie stanowią ich własności, nie mogą być uważane za „zarządców” trwałych użytków zielonych, na których jest wykonywane prawo wypasu, w celu prowadzenia działalności polegającej na utrzymywaniu tych użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu, a także, czy w przypadku, gdy osoby te przenoszą to prawo na osobę trzecią, aby ta mogła korzystać z trwałego użytku zielonego w celu karmienia swoich zwierząt gospodarskich, można uznać, że prowadzą one działalność rolniczą, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (i)

rozporządzenia nr 1307/2013. Z drugiej strony, w odniesieniu do wykładni art. 60 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 istnieją również istotne różnice między niniejszą sprawą a sprawą wcześniejszą, ponieważ we wcześniejszej sprawie – w przeciwieństwie do niniejszej – wskazano jako okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, zawarcie z naruszeniem właściwego prawa krajowego umowy użytkowania oraz treść umów użyczenia będących przedmiotem postępowania głównego, w szczególności gdyby wynikało z nich, że wypas użyczonych zwierząt nie jest wykonywany przez Avio Lucos, lecz przez właścicieli tych zwierząt.

DOKUMENT ROBOCZY